

bestaaende af 1 Ko, 2 Kalve, 4 Svin og 2 Hunde. Naar ærede Medlemmer af dette Ting hører, at en Husmandsfamilie, der anser sig for at være trængende, fordi Manden er indkaldt, holder 2 Hunde, vil de naturligvis anse denne Familie for at være meget lidt husholderisk. Nu er 2 Hunde og 2 Hunde, som man siger, to Ting. 2 Hunde kan være et Par Køtere saa store som et Par smaa Kalve, og 2 Hunde kan maaske ogsaa være et Par smaa Mopper, hvoraf den ene maaske er en Hvalp, som er et Par Dage gammel. Men Herregud, 2 Hunde er 2 Hunde, og saa har man Lov til at skrive i en saadan Beretning, at der holdes 2 Hunde. Jeg antager, at det forholder sig paa samme Maade med de 4 Svin, at de 2 af dem er Pattegrise. I alt Fald paa det Tidspunkt, da Konen henvendte sig til mig, var der kun 2 Svin. Endelig er der ikke i Beretningen nævnt, at Koen paa det Tidspunkt, da Manden blev indkaldt, ikke malkede, og at den mere var til Besvær end til Nytte. Og paa selvsamme Maade er der andre Steder i den Beretning, som er fremsendt fra Hjælpekassen, en Del Tvedigheder og Dobbeltgheder.

Det ærede Medlem fra Skive er ikke gaaet uden om noget som helst. Jeg vil sige til det ærede Medlem, hvis velmenende Sindelag jeg ellers ingen Grund har til at tvivle om, at han kunde gerne have sparet den ene af disse Familier for en Omtale af strengt private Forhold, som ikke kommer Sagen ved. Naar en Kone har 2 Børn, saa er der 2 Børn, og naar ellers Manden og Konen er enige om, hvorledes Børnene er kommet til at høre dem til, er det ligegyldigt, om de begge hører til i samme Ægteskab eller ikke o. s. v. Selv om Hjælpekassebestyrelsen i Brøndum-Hvidbjerg fandt Anledning til at gøre opmærksom paa dette Forhold, havde det ikke været nødvendigt for det ærede Medlem fra Skive at fremdrage det offentligt og give Anledning til, at hans Partiorgan i Skive optrykker Bemærkningerne fra Rigsdagstidenden ganske saaledes, som de er fremsatte af Hjælpekassebestyrelsen i Brøndum-Hvidbjerg. Det ærede Medlem fra Skive kunde godt have sparet den omtalte Familie for at faa dette Forhold fremdraget, og jeg synes, at det ærede Medlem her i nogen Grad har gaaet andres Ærinde paa en Maade, han neppe kan være bekendt.

Naar der nu er blevet paastaet af det ærede Medlem fra Skive, og det fandt jo Støtte hos den højtærede Indenrigsmini-

ster, at de Oplysninger, der var fremkommet, i nogen Grad virkede berigtigende paa mine Oplysninger, vil jeg sige, at det forholder sig ikke saaledes. Selv om Stillingen den 12. Oktober, da jeg første Gang havde Ordet, ikke var ganske den samme som i Midten og Slutningen af August, er de Forandringer, der er sket i Mellemtiden, bitte smaa og kun fremkommet, fordi den offentlige Mening i Salling Herred i den Grad tog Parti mod Hjælpekassebestyrelsen i Brøndum-Hvidbjerg, at den nødsagedes til at fire her og der, men den gjorde det heller ikke, før den var nødt dertil. Det ærede Medlem sagde, at den ene Kone ikke havde forlangt nogen bestemt Understøttelse. Det blev sagt for at undskylde Bestyrelsen, men jeg maa gøre opmærksom paa, at naar hæderlige Fattigfolk kommer til de Autoriteter, der har med Uddelingen af offentlig Hjælp at gøre, forlanger de aldrig noget bestemt; vil man vide, hvordan Fattigfolk fremsætter deres Anmodninger, kan man læse det hos Aakjær og Skjoldborg, der vil man finde udmærkede Skildringer deraf. Jeg skal gøre opmærksom paa, hvordan det er gaaet til her. Konen kom til Sogneraadsformanden, Peder Lidegaard i Bøding, og spurgte, om det ikke forholdt sig, som hun havde hørt og set i Aviserne, at de indkaldtes Hustruer kunde faa nogen Hjælp. Men her fik hun det Svar, og det beder jeg ærede Medlemmer lægge Mærke til, at det, der var Tale om, var Fattighjælp. Naar man ved, hvorledes hæderlige Folk frygter for at faa noget, som er eller beskyldes for at være Fattighjælp, kan man forstaa, at Konen tabte Modet og ikke forlangte noget bestemt. Og det var ikke en synderlig bedre Modtagelse, Konerne fik, da de kom til Hjælpekassebestyrelsen. Jeg skal saaledes nævne, at da jeg besøgte Hjælpekassens Bestyrelsesmedlemmer og der bl. a. anførte, at Marthinus Hansens Kone, der havde søgt Hjælp, jo kun havde faaet 3 Kr. om Ugen, blev det sagt af den paagældende, at hun havde jo et Par Grise, og det var vel ikke Meningen, at Sognet skulde føde dem, og det var vel heller ikke Meningen, at de indkaldtes Hustruer skulde lægge sig Penge op af den Understøttelse, de fik. Det samme Hjælpebestyrelsesmedlem, Snedker Mikelsen i Hvidbjerg, sagde til mig om Marthinus Hansens Kone, at hun kunde jo sætte sin Ko paa Græs, det var tilbudt hende af en Gaardmand, og derefter tage ud at tjene, altsaa ganske analogt med